

I. Щастя

Сонячним усміхом з неба весна засміялась,
Глянула поглядом ясно-блакитним, широким,
І у землі звеселилось обличчя змарніле,
Тільки ж на мить, бо вже хмари закрили той погляд,
Усміх умер променистий, між їми погасши, —
Будень похмурий та сірий настав місто свята...
Так нашу змучену душу і щастя все дурить:
Тільки всміхнеться та в хмарах буденних і зникне.

II. Весна

Весна!... Відживає і небо, й земля —
Квітки на землі, а на небі проміння;
Почувши живого життя тріпотіння,
Цілюються з сонцем гаї та поля.
Весна!... А тобі все немає весни,
Країно, забита в невільницьке путо, —
Ім'я твоє навіть усюди забуто,
Хоча не забуто зміцнять кайдани...
Весна!... А тобі іще й досі зима:
Замість веселих проміннів з квітками,
Панують і досі морози з снігами —
Сторіччя минають, а сонця нема!...

III. Квітки

Прийшов і квітень, сипле він квітками, —
Вони сміються з-під кущів до мене,
Веселі, чепурні, — і п'ють життя
З землі відмолоділої, пухкої,
З ласкавого повітря запашного,
З проміння теплого та золотого, —
Ростуть, живуть, радіють і цвітуть —
І вмруть вони, і вмруть, і зогниють,
Робак гидкий гнилизну поглине,
Не буде пахощів, краси не буде,
А буде смерть, гнилятина й гидота —
І не з самих квіток, ні, не з самих, —
З усього! Смерть обніме тут усе:
Оці мої істоти дорогії —
Моя дружина та моя дочка —
І я, і всі, кого люблю, чи бачу, —
Всі зробимось гнилизною, й робак
Нас поглине в своє гидкеє тіло,

І нажереться він і здохне сам!...
Навіщо ж сонце? Нащо ця весна?
Це все брехня, облуда та омана,
Це глузування з людської душі

IV. Квітчані Сльози

Сонечко ясно встає,
Теплим промінням своїм
Гладить квітки та пестить,
Сльози обсушує їм.
Сльози бринять у квіток
Чисті, як перли ясні:
Сон їм негарний приснивсь —
Плакали квіти вві сні.
Може, їм снилися ми,
Наше життя без надій,
Кров і кайдани й брехня,
Голод і холод тяжкий...
Хто ж би того не злякався?
Після тих страшних
Досі вони ще тремтять,
Досі ще сльози у їх!...

V. Поезія

Пташка щебече, квітки зацвіли,
Пахнуть і ваблять своєю красою,
А по долині гуляють осли,
Топчучи квіти укупі з травною.
Байдуже їм про пісні та квітки:
Вкупі з травною з'їдять вони квіти,
З ляку від їх повтікають пташки, —
Добре поезії на світі жити!...

VI. Зима й весна

Ізнов після зими природа ожила,
Всміхається весні...
Здавалося, зима вже смертю їй була
У крижаній труні,
Свої казки тоді казати їм
Про відьму ту, що дуб перегризає
Гартованим зубищем стальовим,
І про козу, про вовчика й лисицю,
Про вбитую за ягідки сестрицю,

Вже батько спить... Вже пізня година...
З куточка десь давно цвіркун цвірчить,
За вікнами лютує хуртовина,
На причіпку каганчик миготить...
Хурчать прядки, і невгаває мати,
Бо слухають... І страшно, страшно їм,
І весело, й не хочеться ще спати,
Хоч ніч давно... «А що з отим малим
Зробилося, матусю, та з братами?...»
І знов казки ще кращі за казками,
Аж поки сон ізможе в хаті всіх;
Але й тоді квітчастими роями
Бринять казки у мріях золотих;
І велетні, і королі з князями,
З зеленою косою русалки
І дівчина з перловими сльозами,
Відьми страшні, лисиці і вовки...
Байдуже ніч, байдуже хуртовини, —
Казки живуть у мріях у дитини...
